



ВІРУЮ

*Дорогі друзі!
Вітаємо вас
з Новим 2017 роком!*

Бажаємо перебувати в найкращому у світі місці – у центрі Божої волі для вас. А вона – «добра, приємна і досконала» (Рим. 12:2). Тому що Бог є любов.

Хай у Новому році Ісус Христос стане для всіх нас не лише Спасителем, але й Господом, тобто Паном усіх деталей нашого життя – наших планів і намірів, бажань, слів і вчинків, праці і дозвілля, діяльності і відпочинку.

Щастя вам і здоров'я, миру і злагоди, любові і надії!

Колектив редакції.

«Гендер не пройде!»

Депутати в Раді відстояли християнські цінності та сім'ю

17 листопада у Верховній Раді відбулася справжня духовна битва. Розглядалися аж три нормативні акти, через які була спроба ввести в українське законодавство термінологію «сексуальної орієнтації», відкривши, таким чином простір, для легалізації ініціатив ЛГБТ-спільноти.

Серед них – законопроекти № 5294 та № 4952, що пов'язані з ратифікацією Конвенції Ради Європи про запобігання насильства стосовно жінок та домашнього насильства.

У них зазначалося, що підставою заборони дискримінації може бути «гендер, сексуальна орієнтація та гендерна ідентичність». У законопроектах також відбулася підміна поняття гендерної рівності: замість рівних прав жінок та чоловіків – рівні права

тим, хто асоціює себе з чоловічою або жіночою статтю. У такому формулюванні гендер став тотожним до трансгендерів, транссексуалів та інших секс-меншин.

Проти таких положень в законах виступив народний депутат та голова Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян.

Він зазначив: «Вони небезпечні, бо суперечать традиційним християнським засадам. Поняття «гендер» за цим проектом набуло такого змісту, якого немає в нашому консервативному законодавстві. Таким чином, заборона дискримінації за гендером перетворилася на повну легалізацію сексуальних збочень», – сказав він.

На його думку, закон про боротьбу з домашнім насильством вкрай важливий. Але без цих окремих пунктів.

«Ми повинні пропагувати духовні, сімейні та християнські цінності. А положення про гендерну ідентичність та сексуальну орієнтацію їм суперечать», – підсумував Павло Унгурян.

Після довгих баталій в залі парламенту депутати ухвалили рішення – вилучити з обох законів поняття «гендеру» та «сексуальної орієнтації». При цьому чи не вперше це було зроблено в залі під час першого читання!

Сьогодні Господь переміг, а разом з ним і всі християни. Але головна битва ще попереду. Тож продовжуємо молитися, щоб парламентарі й надалі захищали духовні цінності і щоб напередодні визначної для всього християнського світу події – 500-річчя Реформації ми ще більше відчували Божу підтримку.



У житті не буває випадковостей

Лікар Марк був відомим фахівцем в області онкології. Одного разу він збирався на дуже важливу конференцію в інше місто, де його повинні були нагородити премією в галузі медичних досліджень. Він дуже хвилювався, тому що на цій конференції мали оцінити його багаторічну працю.

Однак через дві години після того, як злетів літак, довелося робити аварійну посадку в найближчому аеропорту через технічні неполадки. Лікар боявся запізнитися, тому орендував машину і поїхав сам в місто, де мала проходити конференція.

Та незабаром після того, як він виїхав, зіпсувалася погода і почався сильний шторм. Через сильний дощ він не туди завернув і заблукав.

Через дві години безрезультатної їзди лікар зрозумів, що треба шукати притулку. Він був голодний і жажливо стомлений. Але ніде не було й натяку на житло. Аж ось нарешті він побачив якийсь невеличкий старий будинок. Лікар вийшов з машини і постукав у двері.

Двері відчинила красива жінка. Він пояснив їй усе і попросив дозволу скористатися телефоном. Однак жінка сказала, що в неї нема телефону, але він може зайти і почекати, поки погода не покращиться. Голодний, мокрий і втомлений, лікар прийняв її люблячу пропозицію і увійшов.

Жінка запропонувала йому

їжу і гарячий чай та сказала, що він може приєднатися до її молитви. Але лікар посміхнувся і сказав, що вірить тільки в працьовитість, і молитися відмовився.

Сидячи за столом і попиваючи чай, він спостерігав за жінкою, яка в темному світлі свічок молилася поруч з дитячим ліжечком.

Коли вона закінчила молитву, він запитав, про що вона молилася і невже вона справді вірить, що Бог почує її благання.

Жінка сумно всміхнулася і сказала, що її дитина страждає від рідкісної форми раку. І тільки один лікар може вилікувати її, але в неї немає грошей, щоб дозволити собі це, та й, крім того, той лікар живе в іншому місті. І ще сказала, що Бог досі не відповів на її молитву, але вона знає, що Він допоможе, і ніщо не зламає її віру.

Збентежений лікар втратив дар мови і просто розплакався. Виявляється, він збився зі шляху тільки через те, що Бог відповідав на молитву жінки, а також давав і йому шанс змінити своє життя.

Завжди будьте готові зробити те, що Бог приготував для вас. У житті не буває випадковостей!



«Тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре» (Римлян 8:28)



Голова ВР Андрій Парубій зустрівся із Всеукраїнською Радою Церков

Члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій обговорили з Головою Верховної Ради питання налагодження постійного діалогу та ефективної взаємодії з парламентом під час законотворчого процесу.

Зустріч відбулася 24 листопада у приміщенні парламенту України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Єдність – це головна запорука того, щоб держава існувала», – заявив Андрій Парубій, вітаючи Раду Церков з її 20-літтям та відзначивши, що її діяльність, попри доктринальні відмінності її членів, є прикладом і для політиків, і для всього суспільства.

Голова ВР підкреслив, що зустрічі представників парламенту і Всеукраїнської Ради Церков мають бути частими, а діалог повинен бути постійним і плідним.

«За вашим запитом ми будемо зустрічатися так часто, як це буде необхідно», – запевнив він релігійних діячів.

За словами Андрія Парубія, Верховна Рада займає консервативну позицію щодо питань української самобутності та культури, погляду на шлюб і сім'ю, засадничих цінностей.

Водночас він зауважив на необхідності пояснювати людям суть змін і реформ, проведених зусиллями парламенту, щоб зберігати єдність



суспільства та протидіяти пропаганді, яка заперечує значення Майдану та вже проведених антикорупційних змін.

Предстоятель Української Православної Церкви Київського патріархату патріарх Філарет підкреслив, що місія Церков – опікуватися потребами суспільства, настановляти людей на праведне життя заради спасіння їх душ. Водночас Рада Церков як громадська інституція реагує і на інші виклики суспільства. Зокрема, патріарх наголосив, що найбільшим внутрішнім ворогом України є корупція.

«Закон про свободу совісті в Україні дійсно захищає свободу, як мало в якій країні Європи. Тепер перед Верховною Радою стоїть завдання

прийняти Закон «Про військове капеланство», щоб капелани діяли в рамках закону та отримували необхідний соціальний захист», – наголосив предстоятель УПЦ КП.

Коментуючи прийняття законопроекту № 5050 щодо неприбуткових організацій, юридичний радник головного рабина Києва та України Геннадій Білоричський позитивно оцінив здатність Верховної Ради «визнавати і виправляти свої помилки».

«Будемо налагоджувати постійний діалог, щоб не допускати помилок, а навіть працювати на вдосконалення законодавства, особливо взаємодіяти під час розгляду питань, які стосуються суспільної моралі та свободи віросповідання», – запропонував

представник Об'єднання юдейських релігійних організацій України.

Цю пропозицію також підтримав священник РКЦ Богдан Кушнір, який висловив сподівання, що діалог між Церквами і державою буде кращим. Водночас єпископ Української Православної Церкви (Московського патріархату) Климент підкреслив, що будь-які зміни до законодавства про свободу віросповідання мають попередньо узгоджуватися з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

Згадуючи про процес підготовки змін до Конституції України, представник Української Греко-Католицької Церкви Олександра Петрів зауважив, що пропонувані наразі зміни до другого

розділу Конституції не відображають українську самобутність і традиційну українську культуру. На його переконання, прийняття змін на шкоду традиційної сім'ї та шлюбу як союзу жінки і чоловіка спричинить велике замішання у суспільстві через такого роду суперечливі норми. При цьому священник УГКЦ позитивно оцінив той факт, що в Україні дотримується свобода віросповідання та розуміється важливість прав людини.

Водночас старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко наголосив, що рівень культури народних депутатів має зрости.

«Не треба повторювати помилок попередньої влади: не відривайтеся від людей, живіть їх болем і потребами. Суспільна напруга зростає. Корупція має жахливий рівень. Сумно, що розвалюється банківська система. Наша влада має думати про честь, а не про владу і гроші. Мудра влада прислухається до людей», – зауважив старший єпископ, звертаючись до Голови парламенту.

На завершення зустрічі головуєючий у ВРЦіРО старший служитель Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк запропонував Голові Верховної Ради запровадити День подяки – добру традицію західних країн, яку останніми роками практикують багато віруючих і в Україні. Він також підтримав ідею встановлення другого святкового дня, присвяченого Різду Христовому, на 25 грудня.

ІРС.

У Кам'янці пройшов перший молитовний сніданок



У спільній молитві за мир, українську державу та Поділля 25 листопада об'єдналися управлінці міста, депутати місцевих рад, губернатор та голова обласної ради, представники громадських та релігійних організацій.

Традиція молитовних сніданків була започаткована в США і підтримана багатьма країнами Європи та світу. В Україні такі сніданки давно не рідкість – у стінах парламенту щотижнева молитва депутатів проводиться майже 10 років. А масштабні молитовні сніданки національного рівня проходять вже п'ятий рік поспіль.

Тепер ініціативу підхопили регіони. Спочатку Суми, Івано-Франківськ, Запоріжжя, Рівне, Бровари, а тепер і Кам'янець-Подільський.

«Нарешті до проекту залучилося і наше місто. Вже довгий час було відчуття того, що це потрібно. Сьогодні в ньому взяли участь всі,

хто може впливати на духовний розвиток міста», – сказав організатор сніданку в Кам'янці Валерій Каспров.

Молитовні сніданки по всій країні координує Міжфракційне депутатське об'єднання «За духовність, моральність і здоров'я України», яке очолює народний депутат Павло Унгурян. Попри те, що тут збираються різні люди, з різними поглядами та позиціями, усіх єднає молитва.

«Слава Господу за цю духовну традицію, яка поширюється в Україні. Наша держава стоїть на порозі великих змін. І вкрай важливо християнам об'єднувати зусилля, щоб будувати нову країну на духовних засадах», – сказав народний депутат.

Він закликав місцевих депутатів та управлінців, окрім проведення урочистих сніданків, також займатися послідовним вивченням Святого Письма, бо це запорука мудрих управлінських рішень та успіхів в щоденній роботі.

НХС.



Павло Унгурян: «Лідером стає той, хто знаходить і розвиває свій дар»

У Львові пройшов Глобальний лідерський саміт, який щороку об'єднує християн різних культур, етнічних груп та деномінацій. Він проводиться в багатьох країнах світу для підвищення ефективності управління серед лідерів церкви, а також представників бізнесу, освіти і державного сектора.

Глобальний лідерський саміт – це два дні натхнення та корисних навичок, які можна застосувати на практиці.

Подія збирала переважно молодь, яка прагне знайти відповіді на питання, як стати лідером, як справлятися з викликами і правильно розставляти пріоритети, аби досягти своєї мети.

«Яким би лідером ви не хотіли стати, немає

нічого важливішого, ніж перебувати в оточенні однодумців та вчитися один в одного слідувати грандіозному покликанню і Божому задуму», – наголосив у відеозверненні спікер саміту Білл Хайбел.

Одним із гостей форуму став державний діяч, народний депутат України Павло Унгурян. Він на власному прикладі довів, як важливо знаходити і розвивати свої інтелектуальні здібності ще в підлітковому віці.

«Щоб побачити, у чому полягає твій дар, треба постійно перебувати в духовному пошуку, звертатися до Бога з проханням показати, ким Він хоче тебе бачити», – наголосив він.

За його словами, Бог ніколи не перестає давати людям таланти. Проблема в тому, що молодь не хоче їх шукати. Або, знайшовши, не практикує, а практикуючи, не вдосконалює.

Народний депутат також зазначив, що країна потребує змін у багатьох сферах, тому вкрай важливо поширювати ідеї Реформації в суспільстві через свою професію.

НХС.

**Адріан Буковинський**

Доктор філософських наук,
співатор законопроектів у галузі
державної сімейної політики.



Ми як християни хочемо прославити Бога. Прославити Його можна в різний спосіб: у молитві, в подяці, у слові, у співі. Але найбільше Бога тишиться, якщо ми прославляємо Його своїм щоденним життям.

І з цим у нас великі проблеми, тому що якби християни прославляли Бога своїм життям кожний день, ми б не мали того, що маємо сьогодні в країні.

Наслідки цієї проблеми видно в різних сферах життя. Зокрема, у сім'ї. Сім'я – це Божа інституція. Бог – Автор і Творець подружжя. І Він задумав щось добре для подружнього життя. А яка сьогодні українська сім'я?

Насамперед це неповна сім'я, нещаслива сім'я, і більшість дітей росте без рідного батька. 70% розлучень в Україні – чи це Божий задум? Безперечно, ні.

Переважає більшість із цих 70% – християни. Тому що в нашій країні 88% людей ідентифікують себе з тою чи іншою вірою, і переважна більшість з них називають себе християнами. І тут проблема. Виявляється, вважати себе християнином і бути ним – це абсолютно різні речі. Бо справжній християнин не буде руйнувати Божий задум щодо сім'ї.

Нас готують до багато чого в житті, нас багато чому навчають, наші знання оцінювали безліччю оцінок, ми здавали десятки екзаменів. На превеликий жаль, нас мало готували до самого життя, до того найголовнішого екзамену в житті, який кожен буде здавати перед Богом.

Сьогодні спробуємо дати відповідь на найважливіше питання в житті – взагалі, для чого я живу, де я стосовно Бога, ким є Бог для мене і яке місце Він займає в моєму житті.

Сенс життя

Який сенс вашого життя? На жаль, небагато з християн дадуть відповідь на це питання. Апостоли в чотирьох Євангеліях 40 разів дають чітку відповідь на питання: «Для чого, ти людино, живеш?». Ісус Христос прийшов для того, щоб дати відповідь людині на питання про сенс життя. І виявляється, сенс життя людини полягає в тому, щоб вона мала життя вічне. «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сина Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Ів. 5:11-13).

«Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Івана 3:36).

Виявляється, я живу для того, щоб мати життя вічне. А що це значить? Вічне – це як? На землі нічого вічного немає. Усе має кінець. А тут абсолютно новий зміст...

Особисто мені усвідомлення словосполучення «життя вічне» прийшло на кладовищі. Я проходив там, звертаючи увагу на різні архітектурні форми, і зловив себе на думці, що бачу одне й те ж: число, місяць, рік, рисочка, число, місяць, рік. Так от, оця рисочка – це і є моє життя, а все решта – вічність.

Поставимо собі питання: а чи маю

Бог, я і сім'я

Стосунки відновлюються через покаєння

я життя вічне? Мене в особливий спосіб надихнула історія німецького пастора Вільгельма, коли я міркував над цим питанням.

Це трапилося 60 років тому, під час війни. До війни Вільгельм служив у церкві, багато часу приділяючи молодим людям. Коли почалася війна, його служіння стало смертельно небезпечним, тому що він формувал молодих людей на підставі Божих заповідей милосердя і любові, на основі прощення, а це було абсолютно неприйнятне для солдатів вермахту. Це так само, якби я сьогодні поїхав у Донецьк і почав агітувати за вільну і щасливу Україну.

Одного дня Вільгельму прислали повістку в гестапо. Він розумів, що це кінець, це арешт, концтабір, розстріл. Чи було йому страшно? Було. Він молився всю ніч. І вночі отримав силу прийняти те, що мало трапитися наступного дня.

Хто з нас готовий сьогодні померти за віру? Мабуть, ніхто. Тому що ніхто не вимагає від нас помирати за віру. Але коли приходить проблема, Бог дає ресурси і силу гідно перенести те, що має статися.

Так було і з Вільгельмом. Коли наступного дня він зайшов в кабінет, побачив за столом молодого офіцера. Офіцер глянув на годинник і почав розмову: «Дуже добре, пасторе, що ви пунктуальні. Чи знаєте, чого ми вас викликали?». Пастор мовчав. Офіцер вказав на листки паперу на столі: «Це доноси на вас. Мені достатньо й одного з них, щоб ви звідси не вийшли». Пастор мовчав. А той вів далі: «Я розглянув вашу справу і прийняв рішення». Пастор мовчав. Офіцер взяв листки, порвав і викинув у смітник, сказавши: «Ви вільні. Можете йти».

Це була несподівано. Пастор подякував офіцерові і попросив дозволу поділитися звісткою про любов Ісуса Христа. Але офіцер різко зупинив його: «Стоп! Усе, що ви мені хочете сказати, я знаю і без вас. Я ріс і виховувався в католицькій сім'ї. Юнаком я прислуговував священикові в церкві, і все, що ви хочете сказати, мені відоме з юнацьких років. Усе зводиться до того, що кожен з нас помре. І тоді душа, як написано в Біблії, опиниться в конкретному, визначеному для неї місці».

Офіцер взяв ручку і аркуш паперу і провів горизонтальну лінію. «Душа кожного опиниться або над цією лінією, де вічне життя в небі, або під нею, де вічне страждання в пеклі. Так-от, моя душа десь під цією лінією. І я знаю, що можна в будь-який момент це змінити. Варто тільки зробити один крок, перейти цю лінію – і я буду з Богом».

Пастор запитав, чому офіцер не робить цей крок.

«Ви хочете, щоб я вам пояснив? Ви бачите мою форму? Чи ви звернули увагу на мою посаду, коли відчиняли двері в цей кабінет? Я – офіцер СС. Усе, що я роблю, – я підписую смертні вирoki таким, як ви. За моїм підписом кожного дня розстрілюють людей. Я вбиваю, і я свідомий того, що порушую Божу заповідь. Тому навіть думки не допускаю, що я – з Богом. Щоб це припинити, потрібно зробити дві речі: сказати своєму керівництву, що я не буду більше цього робити, бо я віруюча людина, а потім – покаятися. Але я не можу цього зробити. Мені страшно. Ви думаєте, я вас відпускаю, тому що я добрий? Я не добрий, але я вивчив вашу справу і побачив, що ви готові за віру померти. І вам заздрю. Тому ви підете звідси, а я залишусь. Та коли ця війна закінчиться, я зніму форму, звільнюся з посади і налагоджу свої стосунки з Богом».

Пастор Вільгельм помер від старості в 1966 році, а молодий офіцер загинув на Східному фронті. І ніхто не знає, чи встиг він зробити той крок.

Кожен з нас помре. Може, хтось знає, коли? Ніхто не знає! І моє питання: де опиниться ваша душа?

Чи розумію я, де сьогодні перебуваю стосовно Бога? Чи Він живе в мені? А може, між мною і Ним вирита величезна прірва, яку я сам і вирив через свої гріхи. Як я можу це змінити? Як прибрати цю прірву?

Єдиний спосіб – через покаєння! Що таке покаєння? Прообраз покаєння описаний в Євангелії від Луки. Це історія про блудного сина. Син вимагав в батька гроші. У ті часи то був смертельний гріх, ніхто навіть подумати не міг, що можна претендувати на спадок при живому батькові.

Але батько віддав сину його частку. І що той робить? Іде в іншу країну, аби не бути каменюваному за цей смертельний гріх, живе там роки, і гроші закінчуються. Син опиняється на дні життя, біля свинячих корит. Він пасе свині і їсть разом з ними, а для єврея нижче впасти неможливо.

І в тих життєвих обставинах до нього доходить, що він накоїв. Він приймає рішення повернутися до батька і чинити покаєння.

Змодельюйте ситуацію: він знає, що вчинив смертельний гріх, який не має терміну давності, він свідомий того, що помре. І він приймає рішення: краще померти вдома, ніж померти без покаєння.

У глибині серця він сподівається, що, можливо, батько йому простить, а якщо простить, то, може, і дозволить стати найменшим слугою в величезному домі. Інакше він не розраховує. З таким зламанним серцем він приходить до батька, падає на коліна і кається. А батько його піднімає, обнімає і дає три речі: одяг, взуття та перстень. Раб не мав права носити взуття, а перстень – це взагалі символ влади. Батько влаштовує величезний бенкет. Він двічі оголошує своєму дому, а пізніше старшому сину: «Він був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся». Він фізично жив, але був духовним трупом. Він через свій вчинок викопав глибоку прірву між собою і батьком, але через покаєння «знайшовся».

Де Бог у моєму житті

Наступне питання: яке місце Бог займає в моєму житті? Здається, складне питання, на яке дасть відповідь і школяр: «Звісно ж, перше!».

А насправді – яке? Учні не раз запитували в Ісуса, як там, у Його Царстві. Ісус багато промовляв притчами, але в останні дні говорив прямим текстом. «Подібне це Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її» (Мт. 13:45-46).

Уявімо себе на місці того купця.

Мета нашого життя – знайти ту найціннішу перлину і заволодіти нею. Нарешті ми її знайшли. Але за неї продавець жадає всього, що в нас є. Треба віддати усе майно, сім'ю, здоров'я, свою вільну волю... І коли ми це зробимо, перлина наша.

Ця перлина – Ісус Христос. Якщо ми маємо Його, ми маємо все. Той продавець насправді не такий уже й поганий, як можна подумати. Той продавець – Бог, і Він з перлиною віддасть нам все, що ми за неї заплатили. Але треба зрозуміти: від того моменту сталася кардинальна, радикальна зміна в нашому житті. І вона полягає в тому, що все, що ми маємо, – вже не наше, а Його.

Зрештою, у момент смерті ми і так все втрачимо. Але в тій перлині ми отримали вічність. Ось що таке – поставити Бога на центральне місце в житті. Ось що означає виявити до Нього повну і тотальну довіру.

Це означає, що немає дня, який би не починався з молитви і молитвою не закінчувався. Що немає справи, яку я роблю без молитви. Що в мене немає нічого, на що б я не просив Божого благословення. Що коли я розбив свою машину і бачу купу брухту, то дякую Богові, за це, хоч не розумію, чому Він це допустив. І знаю,

що у вічності Він покаже, від чого мене зберіг.

Це означає, що коли в мене народився син, через два тижні я з дружиною тримав його перед лицем Бога і казав: «Боже, я приніс віддати Тобі Твого сина. І прошу в Тебе мудрості для мене як тата, щоб я виховав його гідно, щоб наприкінці життя він повернувся до Тебе, Батьку».

Поставити Бога на центральне місце у своєму житті – це означає повністю узалежити своє життя від Його волі. Коли ти тримаєш кермо, а біля тебе сидить Ісус, ти їдеш, куди хочеш. Я так колись і їхав, поки до мене не дійшло, що я роблю. Я зупинив автомобіль життя, вийшов, став навколішки перед Богом і вчинив покаєння: «Прости, що я стільки років займав не своє місце. Будь ласка, сядь за кермо мого життя. Ти ліпше знаєш, як і куди вести, Ти Духом Святим будеш показувати мені дорогу, а я буду сидіти поруч».

І коли ти робиш ці дві прості речі, коли налагоджуєш стосунки з Богом через покаєння і відводиш Йому центральне місце свого життя, яке Йому і належить, всемогутній Бог обіцяє тобі щось надзвичайно важливе: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його» (Ів. 1:12).

Я отримав право стати Його дитиною, дитиною Живого Бога! Яке це благословення! Одна з обіцянок мені особливо подобається: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Мт. 10:27-28).

Жити Божими заповідями – це важко чи легко? І що таке Божі заповіді? Божі заповіді – це об'єктивний моральний закон, який вписаний в природу і сутність кожної людини. Бог лише пригадує нам, що є нашою сутністю.

Скажіть, чим відрізняється тримісячна дитина від тримісячної в лоні матері? Розмірами. І хто сказав, що дитину в лоні матері можна вбити?

Людино, твоя сутність – не вбивати. Коли жінка робить аборт, вона йде проти своєї сутності, і в неї відбувається роздвоєння особистості, яке називають «постабортним синдромом».

Бог каже: «Не роби цього, ти не знаєш, що Я приготував тій людині. Ти не знаєш, як її покликання, ти взагалі нічого не знаєш. Що ти робиш? Чому ти плутаєш Мої плани? Це не твоя сутність».

Я часто питаю тих, хто готується до шлюбу: «Коли ви почнете зраджувати одне одного?», і завжди відповідає: «Ніколи». І жити так неважко, тому що це заповідь, це наша сутність. Тим, хто живе без Бога, – важко. А коли живеш з Богом, Його заповіді – це суцільне задоволення.

Отож де ми стосовно Бога? Чи маємо ми життя вічне? «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мої, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Твори добро

Бог як Автор подружжя показав через апостола Павла в Посланні до ефесян, якими мають бути стосунки між чоловіком і жінкою: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова дружини, як і Христос Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми члени Тіла Його від тіла Його і від костей Його! Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і будуть обоє вони одним

тілом. Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву! Отже, нехай кожен зокрема і вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:22-33).

Сімейні стосунки мають бути відображенням відносин між Ісусом і Церквою. Деякі жінки кажуть, що коритися чоловікові – це не по-сучасному, що це було актуально колись. Невже Бог змінив Свою думку? Ні. Це акт покорі Богові.

Там далі є звернення і до чоловіків – любити своїх дружин так, як Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе. Багато чоловіків вивчили звернення до дружин, а про себе забули. І тут постає питання: чи розумію я, що означає любити свою дружину. Бог показав, що таке сутність любові, Він віддав Своє життя заради добра і щастя кожного з нас. І таким чином, коли я говорю дружині, що люблю її, я тим самим виражаю конкретний факт: «Дорога моя, від сьогодні я хочу і готовий жити заради твого добра і щастя». І цього ж очікую від дружини навзаєм. Тому на 26-му році життя з дружиною глибина почуттів більша, ніж на першому. Це Божий задум. Бог благословляє такий союз.

У результаті любові на світ приходять дива – наші діти. Такого мікросвіту більше ніде немає. Він твій і він не продається. І ти це залишаєш? Тоді ти безумець! Замість того, щоб стати світлом для світу, ти опоганюєш це життя, ти перекреслюєш сутність християнина.

Один чоловік після 12 років подружнього життя задав собі питання, чи правильно він поводиться з дружиною. Він був чесною людиною і визнав, що жив на своє задоволення: міг переключити телевізор, коли вона дивилася улюблену програму, міг не дозволити їй робити те, що вона хотіла. І вперше в житті він задумався, чи можна жити інакше. Подумав і прийняв рішення принаймні спробувати.

Наступного дня вони від'їжджали на відпочинок. І він почав змінюватися. Говорив дружині, що вона гарно виглядає. Починав день у добром настрої. Пропонував дружині прогулятися, відчиняв для неї дверця в машині, розважав її розмовами, допомагав прибирати, ходив із нею в музей, хоч його таке зовсім не цікавило.

Через два тижні дружина його запитала: «Скажи відверто, ти знаєш щось, чого не знаю я? Ти забрав результати аналізів, які я здавала два місяці тому? Я що – помираю?». Вона не могла інакше пояснити поведінку чоловіка.

Чоловік потім розповідав, що тільки в той момент він почав розуміти, що значить жити з дружиною. Через 12 років подружнього життя. До багатьох, на жаль, таке усвідомлення так і не приходить. Але ж це Божий задум – жити й отримувати задоволення, бо коли ти докладаєш зусиль, ти отримуєш радість.

Сьогодні інститут сім'ї переживає потужні атаки. Мене призначили на міністерську посаду як фахівця, а за три дні усунули з посади через християнські переконання. Тому що я не піду на компроміс щодо того, що таке «сім'я». Сім'я – це союз між чоловіком і жінкою. Існують сили, дуже впливові, які хочуть, щоб в Україні поняття сім'ї трактували ширше – буцімто це можуть бути двоє жінок чи двоє чоловіків, двоє осіб, а то й троє. Це дуже серйозно. І ваші думки навіть ніхто не питає, це робиться за вашими спинами, змінюючи конституцію, приймаючи відповідні закони.

І саме християни мають захищати сім'ю як Божу інституцію. Найбільш дієвий спосіб – молитва. Молитва руйнує задуми лукавого, і це наш обов'язок – молитися. Моліться, щоб Бог спас Україну від атак духів нечистоти, які дають сили лесбіянкам, гомосексуалістам, бісексуалам, трансгендерам та всім, хто їх підтримує. Щоб просвітив Своім світлом наш народ і нашу землю.

«Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть, і перед Ним не вмовкайте, аж поки не зміцніть, і аж поки не вчинить Він Єрусалима за славу Свою на землі!» (Ісаї 62:6-7).

ВІРУЮ



П'ять ідей, які колись змінили світ

Чи зможуть вони сьогодні змінити Україну?

Україна переживає переломний момент у своїй історії. Старе завершилося, а нове ще не почалося. Політична й економічна кризи створили запит на зміни. До того ж українці теоретично розуміють, що справжні зміни можуть початися лише зсередини – із серця окремих індивідів. Українці дивляться на Захід і бажають перейняти його успіх. Вони – як ізраїльський народ, що вийшов з рабства, але не увійшов до Обіцяної землі, де є всі умови: громадянське суспільство, ефективна демократія, економічне процвітання, верховенство права, свободи і повага до особистості. Де ж дорога туди та як її знайти? Чому названі вище соціальні феномени народилися саме на Заході, а в інших частинах світу не з'явилися або не прижилися? Це випадковість чи результат природних або якихось інших умов?

Карл Маркс твердив, що буття визначає свідомість. Проте історія Заходу свідчить, що свідомість визначає буття більше, ніж буття – свідомість. Особливо яскравим доказом цієї «антимарксистської» парадигми є Реформація.

Цей період історії якнайкраще доводить істинність біблійного світогляду, який наголошує на перевазі духовного аспекту над матеріальним. Євангеліє від Івана розпочинається зі слів: «На початку було Слово... Все через Нього постало... І Слово стало тілом» (Ів. 1:1, 3, 14). Біблія навчає, що благополуччя народу залежить від того, наскільки люди керуються в житті Божими Заповідями. «І прийдуть на тебе всі оці благословення, і досягнуть тебе, коли ти слухатимешся голосу Господа, Бога свого» (Повт. Зак. 28:2).

Однак ця закономірність має і зворотний бік: «Та станеться, коли ти не будеш слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей та постанов Його, що я сьогодні наказую тобі, то прийдуть на тебе всі оці прокляття, і досягнуть тебе» (Повт. Зак. 28:15). Щоб переконатися в істинності цих принципів, достатньо порівняти рівень життя в Північній та Південній Європі, Північній та Південній Америці, Південній та Північній Кореї. Країни, які прийняли Реформацію, на щабель вищі за економічними й іншими показниками порівняно з країнами, які її відкинули.

Що таке Реформація? Реформація – це духовно-суспільний рух, що розгорнувся після виступу німецького ченця Мартіна Лютера. 1517 року він висловив свій протест проти деформації біблійної істини в Римо-Католицькій Церкві того часу. Мартін Лютер, як і наступні реформатори – Філіп Меланхтон, Жан Кальвін, Ульріх Цвінглі, Джон Нокс – виступав за повернення Церкви до біблійних принципів, від яких середньовічна Церква протягом віків відступила.

Поняття «Реформація» у своєму корені має слово «форма» (з лат. – «вигляд», «образ»). У Біблії читаємо, що Бог створив людину за Своїм образом і подобою. Творець, Котрий є Автором усього, встановив певні стандарти для будь-якої реальності – не лише для особи та Церкви, а й для суспільства. Ця початкова форма-образ втрачається під впливом гріха. Гріх деформує людину, Церкву і суспільство. Префікс «ре» говорить про повернення до початкової форми. Реформація є рухом, який намагається побачити з біблійної позиції не лише релігійну, але всі сфери життя.

Таким чином, Божі принципи впливають не тільки на спасіння душі, а й на суспільну сферу життя: культуру, економіку, політику. Саме тому Реформація і є духовно-суспільним явищем, яке докорінним чином змінило західну цивілізацію, а через неї – і весь світ.

Реформація посідає центральне місце в історії світу. Як сказав Гегель, вона є «сенсом



історії нового часу». Мартін Лютер та інші реформатори проповідували ідеї, відкриті в Біблії. Серед них є п'ять важливих євангельських істин, які не лише вплинули на життя окремих особистостей, а й докорінно змінили хід історії світу.

SOLUS CHRISTUS – «Тільки Христос»

Це основна ідея Реформації, головна тема проповіді протестантизму. Біблія свідчить, що Ісус – єдиний Спаситель і Господь. Реформатори проповідували про те, що не молитви до святих, не церковні таїнства чи добрі діла можуть дати людям спасіння й вічне життя, а лише жива віра в Ісуса Христа. В епоху Середньовіччя, коли християнство далеко відійшло від євангельської істини, а спасіння визначили індульгенції, раптом з'явилися люди, котрі почали проповідувати: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Це було революційне послання про милосердного, люблячого Бога, Котрий не пошкодував Свого єдиного Сина задля спасіння бодай одного грішника. У жорстокому середньовічному світі люди всюди починають чути, що Бог любить їх. Реформація змогла відкрити справжню цінність кожної людини: твоя вартість – життя Сина Божого!

Це настільки підняло статус людини, що виник такий соціальний феномен західної цивілізації, як цінність особистості. Незалежно від майнового, соціального становища, освіти, кольору шкіри, статі, усі люди цінні, оскільки Бог віддав за них Свого Сина Ісуса Христа. До європейця саме тоді прийшло усвідомлення, що всі люди рівні перед Богом, бо вони – діти одного Небесного Отця. Якщо всі є Його дітьми, значить, усі люди за правом творіння – брати і сестри одне для одного.

Ця духовна ідея стала підґрунтям для такого суспільного явища, як права людини. У країнах, які пережили Реформацію, люди поступово зрозуміли, що права людині надає не король чи уряд, а Творець. Такими словами починається американська конституція: «Усі люди рівні перед Богом, наділені Творцем невід'ємними правами».

Вільям Вільберфорс, Авраам Лінкольн, Мартін Лютер Кінг – великі борці проти залишків дискримінації в Західному світі – були носіями протестантської парадигми мислення, у якій не було місця рабству, а лише свобода в Ісусі Христі для всіх людей.

SOLA SCRIPTURA – «Тільки Писання»

Протестанти вірять, що не церковні перекази, не традиції чи людські вчення, а тільки Біблія є безпомилковим джерелом істини про Бога. Для того, щоб віруюча людина могла будувати свої стосунки з Богом, їй необхідно щодня читати Святе Письмо. У тогочасній Європі 90% людей були неграмотними, тому всюди при церквах намагалися відкривати школи, створювали вищі навчальні заклади.

Процес народної освіти так успішно просувався, що за дуже короткий час більшість

населення протестантських країн уже вмів читати й писати. Лютеранська Швеція була першою державою, яка на початку XVII ст. запровадила обов'язкову загальну середню освіту. Тому грамотністю й освітою ми завдячуємо саме Реформації.

Реформатори були першими, хто відкинув латину, після чого навчати людей почали рідною мовою. Мартін Лютер переклав Біблію німецькою мовою, заклавши основи сучасної літературної німецької мови. У XVI-XVII ст. протестанти перекладали Біблію всіма європейськими мовами.

Із загальної грамотності та відродження європейських мов розпочався процес національного відродження. Сучасна карта Європи сформувалася в XVI-XVII ст., коли з'явився сам термін «національна держава».

Реформація дає приклад національного пробудження на християнських засадах, формуючи модель патріотизму як прив'язаності до свого народу та своєї країни. Не національний егоїзм, не шовінізм, а християнський патріотизм, який ґрунтується на любові до ближнього та пошані до інших народів.

CORAM DEO – «Перед лицем Бога»

Реформатори наголошували, що людина має однаково поводитися, незалежно від того, чи вона в церкві, чи вдома, на роботі або в будь-якому іншому місці, оскільки Бог бачить явні й таємні людські вчинки і від Нього неможливо приховати навіть думки.

Біблія навчає, що людина відповість за кожний свій учинок на суді перед троном справедливого Бога. На цьому суді не можна буде відкупитися. Проповідь про присутність Бога поступово сформувала певний менталітет законопослушності, характерний лише для протестантських суспільств. Мисленню людини західної культури притаманне розуміння того, що правовий закон – це не інструмент контролю уряду для маніпуляції масами, а один із природних законів на рівні із законом гравітації.

Важливу роль у розвитку правової свідомості протестантського Заходу відіграли шотландський пастор Самуель Резерфорд, котрий 1644 року видав свою книгу «Lex-Rex» (у назві використано гру слів, що буквально означає «Закон-Король»).

До Реформації панувало розуміння Rex-Lex, згідно з яким король визначав, що є закон. Ідея Coram Deo як ніщо інше посприяла розвитку правової культури та сучасної правової системи, зокрема в англо-американському світі.

BERUF – вчення

ПРО ПРОФЕСІЙНЕ ПОКЛИКАННЯ

Проповідники Реформації переконували, що кожна людина має своє унікальне покликання, неповторну життєву ціль. І своє призначення можна віднайти насамперед у професійній сфері. У ретельному виконанні своєї роботи і полягає служіння ближньому.

Незалежно від того, священнослужитель ти чи ремісник, домогосподарка чи вчитель, ти маєш виконувати свою працю як для Господа.



Відомий соціолог Макс Вебер у праці «Протестантська етика і дух капіталізму» наголошує, що німецький термін Beruf, котрий перекладається як покликання від Бога здійснювати працю в чітко окресленій професійній сфері, є лише плодом лютеранського переладу Біблії. Таке ставлення до роботи сприяло формуванню протестантської етики праці, котру можна охарактеризувати як служіння Богові й людям своїми професійними вміннями, коли кожен виконує свою працю віртуозно та з насолодою.

Ця ідея дуже вплинула на розвиток капіталістичної системи, сприяючи економічному процвітання. У пуританській Англії XVII ст. великими накладками виходили друком книги з назвами: «Покликання торговця», «Богонатхненний ткач», «Християнське мореплавство». Люди могли поєднати в собі біблійні принципи та професіоналізм.

Ще один феномен, народжений ідеєю Beruf, – це розвиток науки і технологій. Більшість видатних учених цієї епохи були відродженими християнами. Ісаак Ньютон, до речі, написав більше праць на тему теології, ніж фізики. Технічна революція бере свій початок у протестантській Англії, яка у XVIII ст. переживала низку великих духовних пробуджень.

ЗАГАЛЬНЕ СВЯЩЕНСТВО

До Реформації Церква поділялася на дві категорії людей: невелика каста священників та сіра маса мирян. Реформатори натомість проголосили забутий біблійний принцип, згідно з яким усі, хто повірив у Ісуса Христа, стають священниками, адже написано, що Син Божий «зробив нас царями і священниками Богові й Своему Отцеві» (Об. 1:6).

Священик – це людина з особливою місією. Такий високий статус покладав на людей велику відповідальність за довкілля.

Звідси постає новий феномен Заходу, народжений Реформацією, – громадянське суспільство. У протестантських країнах люди почали об'єднуватися в різноманітні спілки, асоціації, клуби, через які виявляли свою громадянську активність. Це сформувало політичну свідомість європейських націй. Так народився парламентаризм – влада народу через своїх представників, яких обирають обдуманно й відповідально.

Такий політичний лад сформувався в пуританській Англії XVII ст. Саме тут знаходимо секрет сучасної демократії. Один з перших президентів США Джон Адамс сказав: «Наша конституція годиться лише для народу високоморального та релігійного. Для жодного іншого вона не придатна».

Історія доводить справедливість такого висновку. Наприклад, у Латинській Америці, Східній Європі, Африці, Азії конституціоналізм не спрацював.

У XVI – першій половині XVII ст. Україна, як і всі народи Європи, стояла на роздоріжжі. Можна тільки здогадуватися, яким було б життя українців сьогодні, якби вони зробили той самий вибір, що й шведи, голландці, швейцарці чи британці. Чи не те саме мав на думці Михайло Грушевський, коли писав: «Український корабель плив повними вітрилами під вітром Реформації і спустив вітрила, коли цей вітер опав»...

Відзначення 500-річчя Реформації в нашій країні, оголошене Президентом України, може стати серйозним кроком у напрямку відкриття для України джерел європейської цивілізації. Водночас це дає можливість українським християнам зробити свій внесок у процес відродження нашої держави.

Ярослав ЛУКАШИК.
Директор Східноєвропейського
лідерського форуму.



ЯК ВИРОСТИТИ ЗОЛОТУ ГЕНЕРАЦІЮ

Коли нам щиро за щось дякують, це викликає приємні емоції. І не менш приємно дякувати комусь навзаєм. Проте, дякуючи людям, ми іноді забуваємо подякувати Богові – Тому, Хто дав життя людині і заклав ці почуття та емоції...

Дякуючи землеробу, комбайнеру чи пекарю, ми не завжди дякуємо Тому, Хто зростив зерно у колоску, дав сонце і дощ землі, а людині – мудрості, сили та здоров'я посіяти, обробити, зібрати та зберегти врожай. А в Біблії написано: «За все дякуйте!» (1 Сол. 5:16). І варто виконувати Боже Слово!

Благодійна організація «Золота генерація» діє при церкві християн віри євангельської м. Коломиї та опікується дітьми-сиротами і дітьми з неблагополучних родин у Коломийському районі Івано-Франківської області. Саме вона ініціювала проведення свята Подяки Богу за хліб, за мир, за Україну.

Свято відбулося 27 листопада 2016 року в Народному домі Коломиї. Від імені влади присутніх вітали начальник служби у справах дітей Коломийської міської ради І. Івахнюк, начальник служби у справах дітей Коломийської райдержадміністрації М. Обущак. Благословили гостей та учасників дійства священнослужителі релігійних громад різних конфесій – Р. Сивків (адвентисти сьомого дня); М. Вандерер (євангельська церква «Вифлієм»); Ю. Веремій (єпископ Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВС); А. Буковинський (директор місії «Сумка Самарянина», экс-міністр соціальної політики України).

Серед промовців було багато представників громадських організацій, працівників освіти та відділів соціальних служб міста, благодійних організацій тощо. А головними учасниками дійства, безперечно, були самі діти.

Свято збіглося зі ще однією акцією – Днем молитви за дітей сиріт, який з ініціативи Президента України проводиться щороку другої неділі листопада. І ми в молитві не лише дякували Богові за щедрий врожай у цьому році, але й просили миру і благополуччя для України, здоров'я, захисту та благословення для знедолених дітей. І просили Господа, Який, як написано в Євангелії, є Батьком для всіх сиріт, знайти для них сім'ї, які б радо прийняли їх у свою родину та виховали гідними й порядними людьми. І щоб у найближчому майбутньому Україна здобула статус країни без сиротинців, що є однією з цілей благодійної організації «Золота генерація». Такого статусу досягли вже багато країн світу, де родини взяли опіку над дітьми-сиротами, включаючи сиріт-інвалідів.

Свято Подяки видалося дуже урочистим.

Сцена головного залу була прикрашена плодами, які щедро дарував Господь нашому краю. Добровільні помічники БО «Золота генерація», перевдягнуті в костюми казкових і мультиплікаційних героїв, допомагали гостям зручно розмістися в залі. А зала і балкони були переповнені вщерть.

Професійний ведучий Олександр Топінко вміло тримав увагу глядачів. Молодіжний і дитячий хори церкви ХВС «Вифлієм» у піснях доносили звістку про любов Бога до кожної людини. А особливо про те, що Бог надзвичайно чуйний до сиріт і знедолених і рясно виливає Своє благословення на тих, хто щиро дякує Йому. Співочі гурти церкви ХВС с. Заріччя дивували присутніх майстерним співом. У програмі також були ігри та вікторини.

Особливо проникливе слово виголосив экс-міністр соціальної політики України Адріан Буковинський, наголосивши, що для того, щоб наші діти дійсно були золотою генерацією, їх треба виховувати. Він зупинився на семи аспектах виховання.

Насамперед кожна дитина потребує, щоб батьки приділяли їй час; скільки часу приділять дитині батьки, стільки ж приділить вона їм.

Другий аспект – усвідомлення. Наскільки я свідомий того, чим живе моя дитина, якою людиною виростає, що вона відчуває, про що думає. Часто батьки дуже сильно обізнані в питаннях політики, спорту, різного не-потребу. А чим живе їхня дитина, не знають.

Третє – це постійність. Батьки, які не дотримують свого слова, зводять свій авторитет нанівець. Батьки, які живуть потрійними стандартами, потрібну мораллю, ніколи не будуть авторитетом для своїх дітей.

Четвертий аспект виховання – турбота і безпека. На жаль, часто саме батьки стають об'єктами небезпеки для дітей у їхньому домі. Це дуже впливає на розвиток дитини, і від цього залежить, якою людиною вона виросте.

П'яте – це любов між мамою і татом. Це те, що найбільше тішить дитину і чого найбільше їй потрібно.

Шосте – це вміння слухати своїх дітей. Бо інакше дитина виросте, не цінуючи і не вмінючи шукати батьківської поради.

І сьоме – це духовне спорядження. Наскільки ми, дорослі, зуміли передати своїм дітям Божу науку, навчили відрізняти добро від зла. Наскільки ми формуємо їх як особистості. Наскільки зуміли познайомити їх з Богом.

Батьківство – це насамперед дар. Дар тому, що ми маємо дітей, бо півтора мільйона сімей в Україні хочуть мати дітей, а не можуть. Наші діти – це також наш обов'язок перед Тим, Хто нам цей дар дав. І наша відповідальність виростити їх гідними людьми.

На завершення свята діти отримали подарунки від місії «Сумка Самарянина». І так хочеться вірити, що наші молитви, наші спільні зусилля та конкретні дії для допомоги знедоленим дітям підтримає українське суспільство.

Наш кор.



Діалог на тему сім'ї

Реалії сьогодення такі, що сім'я, сімейні цінності із непорушних, традиційних, утверджених століттями сутностей і понять стають такими, які треба відстоювати та захищати.

28 листопада в Івано-Франківську відбувся круглий стіл на тему «Діалог з питань формування і реалізації сімейної політики в Івано-Франківській області» з Адріаном Буковинським та представниками державних відомств, інституцій, громадськості і духовенства.

Адріан Буковинський – керівник експертної групи з питань сімейної політики Міжфракційного депутатського об'єднання Верховної Ради України «За духовність, моральність і здоров'я України», кандидат філософських наук, провідний український фахівець з питань сім'ї, співавтор законопроектів в галузі державної політики.

На зустрічі було представлено проєкт Національної сімейної стратегії, розроблений Альянсом «Україна за сім'ю», який є національною просімейною платформою України та охоплює понад 150 просімейних організацій, батьківських комітетів, просвітницьких та громадських інституцій, педагогів та науковців, політиків та Церков.

Вони об'єднуються, щоб виступати єдиною силою на захист сім'ї. Альянс входить до Експертної ради створеного у Верховній Раді України Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України», яке очолює народний депутат України Павло Унгурян. Воно об'єднує наразі понад 100 депутатів із ключових фракцій парламенту. Ідеї Національної сімейної стратегії отримали позитивний відгук у присутніх. Ініціативи, які спрямовані на збереження традиційних сімейних цінностей, забезпечення якісних змін в сфері сім'ї та батьківства на Прикарпатті, потребують поширення та впровадження.

Олеся БАНАХ.





Породільні страждання нового світу

«... Підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: «Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?». Ісус же промовив у відповідь їм: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох» (Мт. 24:3-5).

З апитання учнів виглядає надзвичайно актуальним і зрозумілим. Як і вони, ми відчуваємо тривогу, тому що руйнується звичний світ, насувається хаос. Як і в той далекий час, ми запитуємо: як розуміти події, як упізнати кінець, що гряде, як підготуватися? Ми хочемо знати ознаки й терміни. Але у відповідь чуємо: «Стережіться, щоб вас хто не звів».

Головна ознака

Нам здається, що Христос уникає відповіді, але це і є Його відповідь. Він хоче, щоб ми пильнували за собою, не спали. Для Нього це важливіше за будь-що інше – важливіше, ніж цікаві факти, підрахунки, розслідування та дискусії.

Водночас у Його поради берегти зваблювання є пряма відповідь на питання про головні ознаки останнього часу.

Омана і є головною ознакою кінця. Омана – це солодка, приємна неправда. Зваблюють із підступною усмішкою й при цьому нічого не вимагають, окрім згоди на брехню, зраду та відступ.

Звичайно, зваба загрозувала завжди, але нині ця загроза досягла немислимих масштабів. І це зближує наш час із пророцтвом Христа, коли переважна більшість буде служити брехні та переслідувати тих небагатьох, хто залишиться вірним істині. «На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'я Моє. І багато хто в той час спокусяться, і видаватимуть один одного, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розріз беззаконня любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений» (Мт. 24:9-13).

Нечисленні

Зверніть увагу, як часто в цих віршах звучить слово «багато»: багато

спокусяться, багато зненавидять, багато зрадять, багато охолонуть у любові. А «витерпить» – в однині. Вірний майже завжди самотній, вірні завжди в меншості.

Ця диспропорція, різкий контраст між багатьма й небагатьма, на товпом і одиницями, – ознака останнього часу. Якщо ви бачите навколо себе, як більшість легко погоджується з неправдою і гріхом, можете бути впевнені: КІНЕЦЬ близький.

Трохи соціології. Як говорять дослідники, для того, щоб якась соціальна група стала впливовою і могла змінити суспільство в цілому, їй потрібно досягти 5% від загальної чисельності. На сьогодні чисельність євангельських християн у пострадянських країнах коливається в межах 1%. Євангельські віруючі – явно в меншості.

Відповідальність кожного

Масове зваблення повинне нас лякати куди сильніше, ніж війна. Чому? Бо війна, як правило, не в нашій владі, а ось піддатися або не піддатися спокусі – наша відповідальність.

Ось чому Христос попереджає про спокуси й лише потім продовжує мову про війни та інші нещастя: «Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місяцями. А все це початок терпіння породільних» (Мт. 24:6-8).

Ціна істини

Христос попереджає, щоб ми пильнували не за зовнішніми подіями, але за собою, тому що основна загроза походить не від духа війни, але від духа зваблювання. Жертв пропаганди набагато більше, ніж жертв війни.

На тлі загального сну ті деякі, що не сплять, повинні свідчити про істину (Мр. 13:9): «Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення ім'я».

Свідчення – аж ніяк не легка й весела розповідь про побутову подію, не шоу й не оплески, не солодка вата й не розваги. Християнське свідчення пов'язане з мучеництвом. Це коли я свідчу про те, що

тільки Христос – Господь, що істина – не думка більшості, а Його воля.

Як ви розумієте, це не подобалося багатьом і раніше і не може подобатися сьогодні. Саме за це перших християн розпинали, віддавали на розтерзання звірам. Саме за це можна накласти головою і сьогодні.

Коли більшість називає чорне білим, коли про істину мовчать, коли страх паралізує, тоді свідчення вірних набуває особливої цінності. Я впевнений, що Бог готує нас не для тихих і мирних часів, але для сміливого й мужнього свідчення під час масового відступу.

Свідчення народам – це не тільки поширення Євангелія в мирний і спокійний час. Свідчення прямо пов'язане з війнами, катастрофами та переслідуваннями. Свідченням буде мудра й терпляча поведінка християн серед лих.

На тлі загального зваблювання вони будуть зберігати здоровий глузд і вірність Христу. Вони не дозволять маніпулювати собою і не будуть торгувати своїми переконаннями. Вони будуть відділяти істину від брехні й проголошувати її сміливо і голосно.

Доручення

Те, що нам довелося жити в дні масового зваблювання, – не трагедія, а привілей. Божя довіра й доручення, можливість послужити сонним людям тверезим словом істини. Ми потрібні Йому, і Він готує нас: «... дам Я вам мову та мудрість, що не зможуть противитись чи суперечити їй всі противники ваші» (Лк. 21:15).

Ми знаємо, що «проповідане буде це Євангеліє Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець» (Мт. 24:14). Але яка це буде проповідь? Не тільки і не стільки телепередачі, глянцеви журнали, подарункові видання Біблії, концерти та місіонерські поїздки. У першу чергу, знадобиться сміливе слово мученика, яке розганяє п'яту й відкриває правду, викриває зговірливу більшість і прославляє єдиного Господа.

Найкращим свідченням древньому Римові, який шукав лише хліба й видовищ, був крик вмираючого, але не зламаного християнина: «Ісус – Господь!». Найкращим свідченням сучасному світові, одурманеному пропагандою і споживацтвом, буде те ж слово: «Ісус – Господь!». Це сміливе сповідання викликає ненависть світу,

але саме воно владно торкається відкритих сердець.

Шлях зваблювання

Панування Христа заперечують не лише мечем, але й напівправдою, не тільки погрозою, але й принадиною. Основна небезпека зваблювання не в тому, що люди помиляються, не розуміють, не усвідомлюють. Кожен із нас може заплутатися, обманутися у своєму виборі, але якщо не стежити за собою, то брехня посилюється й губить. Найстрашніше, що омана веде до зради Христа й царювання Його. Усі, що стали на дорогу брехні, рано чи пізно приймають брехню за правду, антихриста – за Христа, князя світу цього – за Господа.

Нам починає здаватися, що «Царство, і сила, і слава» належать не Богові, бо Бог далекий, а дияволу, оскільки він ближче й корисніший. Іноді здається, що те, що ми так довго просили в Бога, можуть легко й швидко дати диявол чи його слуги. Тоді замість Христа ми починаємо поклонятися антихристові.

Нас зваблюють мистецтво пропаганди, чарівність розпусти, влада зла, рейтинг, самовпевнені промови, популізм, підтасовування, красиві картини, думки експертів, обіцянки й перемоги. Проте варто пам'ятати попередження Христа, що лжехристи прийдуть під Його ім'ям, що зло не буде називатися злом, але вбереться у світлий одяг. «Бо повстануть лжехристи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити ознаки та чуда, щоб спокусити, як можна, і вибраних. Але вистережіться! Я сказав вам усе наперед» (Мр. 13:22-23).

Внутрішній ворог

Гоніння прийдуть не тільки ззовні. Поділ і ворожнеча проникнуть у середовище віруючих людей. «І видасть на смерть брата брат, а батько дитину. І діти повстануть навпроти батьків, і їм смерть заподіють. І за ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!» (Мр. 13:12-13). Насправді дивує не сила зла, а те, що зло може звабити навіть добрих людей. Турбує не стільки чисельність і жорстокість ворогів, скільки зрада друзів.

Точно так само, як замість Царя будуть неправдиві царі, замість Христа – лжехристи, так само замість Церкви

будуть церкви-підробки. Звичайно, люди будуть відчувати різницю й обман, але далеко не кожен захоче ризикувати своїм благополуччям або своєю головою, ставлячи «зайві запитання».

Пильнувати за собою – означає утверджуватися в здоровому євангельському вченні, зберігати єдність і спілкування з вірними, розпізнавати духів, не брати участі в ділах темряви й викривати їх. Усе це зміцнює в нас імунітет до пропаганди.

Сила вірності і радість перемоги

Пильний християнин ставить собі запитання: Хто Такий «благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та невянучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу» (1 Петра 1:3-5).

Пильний не розмінює себе на думки й сенсації, не дивиться телевизор до запаморочення або нестями. Він стежить за собою, звіряючи себе з Христом, не втрачаючи Його з поля зору. Він боїться одного – залишитися без Христа, зрадити собі та Йому.

Хто боїться Бога й найбільше цінує вірність Йому, той не боїтиметься воєн і військових чутко, гоніння і лих. «Початок терпіння» він сприймає з радістю, бо ці «терпіння» не на смерть. Це породільні страждання, в яких приходить Царство Боже.

Багатьом здається, що в хворобах вмирає все добре, що ще є у світі, але це не так. Світ хворий на муки народження: народжується нова епоха – Царство Боже, яке проростає зсередини, як насіння, і заквашує світ, як закваска. Християнин не боїться «початку хвороб», оскільки знає, що в них народжується Царство. І увійти в це Царство зможуть ті, хто не піддався спокусі, хто не зрадив Царя.

Учасником прийдешнього Божого Царства стане лише той, хто сповідував панування Ісуса, хто вірив тільки Євангелію, хто не соромився істини і не пристосовувався до віку цього, але свідчив про Христа своїм життям і смертю.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.
Слово про Слово.

Мудрість дроворуба

Чи купили б ви будинок, оглянувши тільки одну з кімнат? Або автомобіль, поглянувши лише на його колеса і фари? Чи зробили б висновок про книгу, прочитавши один абзац? Я – ні.

Правильна оцінка вимагає широкого огляду. Це стосується не тільки купівлі будинків, машин і книг, але й оцінки життя. Одне падіння не занапащає людину; одна перемога не робить переможцем. «Кінець справи – краший за її початок, тобто кінець – справі вінець», – писав мудрець. «Будь... терпеливим у горі», – луною відгукується апостол Павло. А один дроворуб промовляв: «Не суди про фразу за першим словом».

Дроворуб? О, можливо, ви не знайомі з ним, то дозвольте його відрекомендувати. Я почув про нього у Бразилії. А познайомила нас жінка, яка знала про те, що мені потрібно навчитися терпінню. У той час ми з дружиною вже шість місяців із п'ятирічного контракту жили в Бразилії, і я був у відчаї. Моє захоплення столицею змінилося роздратуванням через мову, якої не знав, і через культуру, яку не розумів.

«Терпіння», – казала Марія, – тільки терпіння». Марія навчала мене португальської. Але найбільше вона була для мене голосом потіхи у грозивий шторм. З материнською наполегливістю виправляла мою вимову і допомагала полюбити її країну.

Одного разу, будучи у розпачі через те, що я вкотре не зміг зібрати з митниці пакунок (як правило, на це йшло місяців зо три), в якості домашнього завдання від Марії я отримав розповідь. І вона допомогла мені змінити ставлення до країни набагато більше, аніж знання португальської мови.

Ця історія проста. І все ж для тих із нас, хто намагається робити висновки про життя з одного

дня, вона є мудрим посланням. Я не старався прикрасити розповідь. Лише переклав її. І молюся про те, щоб вона нагадала вам, як і мені, що терпіння – велика мужність.

Одного разу в дуже маленькому селі жив був дід. І хоча він був бідний, у селі йому всі заздрили, бо в нього був прегарний білий кінь. Навіть володар тієї країни домагався його, бо такого коня ніколи не бачили раніше – таким він був величним, статним і сильним.

Люди пропонували шалені гроші за скакуна, але дідусь завжди відмовлявся, примовляючи: «Для мене це не просто кінь. Він – як людина. Як можна продавати людину? Він – друг, а не власність. Як можна продати друга?».

Та от якось у стійлі коня не виявилось. Усе село зібралось у старого. «Дурень ти, старий, – знущались люди. – Ми попереджали, що тебе пограбують. Ти такий бідний. Як ти міг взагалі сподіватися зберегти таку цінну тварину? Краще б тобі було продати його. Ти б отримав за нього будь-яку суму, яку б захотів. А тепер ось коня немає і нещастя, як прокляття, впало на тебе».

Старий же відповідав: «Не поспішайте теревенити. Скажіть тільки, що коня в конюшні немає. І це все, що ми знаємо, все решта – припущення. І що ви можете знати про те, проклятий я чи ні? З чого судите?».

Люди заперечували: «Не роби з нас дурнів! Можливо, ми і не філософи, але великої філософії тут не потрібно. Усім зрозуміло: якщо коня вкрали, то це – прокляття».

І знову старий сказав: «Усе, що я знаю, то це те, що конюшня порожня і коня в ній немає. Більше мені нічого не відомо. Я не можу сказати, прокляття це чи благословення. Те, що ми бачимо, – тільки частина цілого. Хто може сказати, що буде далі?».

А люди сміялись. Вони думали, що старий зішов з глузду. Та й завжди вважали його дурнем, бо інакше давно би продав коня і надбав великі гроші. А замість того він – нужденний

дід, який вальє дерева, вивозить їх з лісу і продає. Заледве зводить кінці з кінцями, живучи у злиднях.

Через 15 днів кінь повернувся. Його не вкрали: кінь втік у ліс. І він не просто повернувся, а ще й привів із собою табун диких коней.

І знову односельці зібралися в дроворуба і роздумували: «Діду, ти мав слушність, а ми помилялися. Те, що ми вважали прокляттям, виявилось благословенням. Будь ласка, прости нам».

Старий відповів: «Ви знову поспішаєте. Скажіть лише, що кінь повернувся. Ви можете твердити тільки те, що з ним прийшов табун коней, але не судіть про все інше. Звідки ви знаєте, благословення це чи ні? Ви бачите лише частину. Доки не знаєте всієї історії, доти не можете судити. Ви прочитали лише одну сторінку книги. Чи можете вже робити висновки зі всієї? Ви прочитали лише одне слово з фрази. Чи можете зрозуміти її повністю?».

Люди задумалися, а він продовжував далі: «Життя дуже багатогранне, і все, що ви маєте, – це його частинки. Не кажіть, що це благословення. Ніхто цього не знає. Я задоволений тим, що знаю, і мене не хвилює те, чого я не знаю».

«Можливо, це і так», – сказали люди. Однак у глибині душі вважали, що старий помиляється. Адже це – благословення, коли з одним конем повернулось це дванадцять. Трішки праці, і коней можна об'їздити і приручити, а потім продати за великі гроші.

А в цього старого був син-одинак. Він став об'їжджати диких коней, упав з коня і поламав ноги. І знову односельці прийшли до старого, щоб робити висновки і давати поради.

«Ти добре казав, – погоджувалися вони. – Ці коні не були благословенням. Твій єдиний син зламав ноги, і тепер, на схилі літ, у тебе немає нікого, хто б міг тобі допомогти. Ти зараз бідніший, ніж був раніше».

І знову взяв слово старий: «Люди, вас весь час збурює пристрасть до суджень. Не поспішайте.

Скажіть тільки, що син мій поламав ноги. Хто знає, прокляття це чи благословення? Ніхто не знає. У нас є лише шматок цілого. А життя і складається з таких шматків».

Невдовзі їхня країна почала війну проти сусідньої держави. І всіх молодих людей з села забрали в армію. Єдиним винятком був син старого – через поламані ноги. І знову люди прийшли до дроворуба, плакали і бідкались про своїх синів. Вони мали невелику надію, що їхні діти повернуться: ворог був сильним, війну навряд чи можна було виграти, і вони могли ніколи не побачити своїх синів.

«Ти добре казав, старий, – плакали вони. – Бог свідок, наскільки ти мав слушність. Нещастя з твоїм сином обернулося благословенням. Може, його ноги і поламані, але він зате з тобою. А наші сини пішли назавжди».

Дроворуб мовив: «З вами неможливо говорити. Ви завжди маєте готове рішення. Ніхто не знає всього. Скажіть тільки одне: «Нашим синам довелося піти на війну, а твоєму – ні. Ніхто не знає, добре це чи погано. Ніхто з вас не настільки мудрий, щоб знати все. Усе знає тільки Бог».

І старий добре казав. У нас є тільки частини цілого. Життєві невдачі і страждання – лише сторінки великої книги. Тому не треба поспішати з висновками. Ліпше утримуватися від суджень про бурі нашого життя, доки ми не дізнаємося всієї історії.

Я не знаю, де дроворуб навчився такому терпінню. Можливо, від іншого Чоловіка, родом із Галилеї, Який теж мав справу з деревом. Він був Тесею, Який сказав про це краще за всіх: «Отож не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочетесь. Кожний день має досить своєї турботи» (Мт. 6:34).

Йому дано знати, адже Він – Автор нашої історії. І Він вже написав її останній розділ.

Макс ЛУКАДО.



Мовчазне покаяння, або Зцілення душі та тіла



Усім нам знайома певна закономірність, коли люди хочуть побажати комусь щось дуже хороше — чи то з нагоди дня народження, чи на весілля, чи в гостях, чи просто в розмові з цією людиною. І здебільшого нічого кращого не знаходять, як побажати здоров'я.

Це непогане побажання, адже здоров'я дуже важливе. Це великий подарунок від Самого Бога. Маючи здоров'я, людина може працювати на якійсь престижній роботі, може досягти певного кар'єрного зростання. Можна сказати, що здорова людина більш успішна, ніж та, що має проблеми зі здоров'ям. Бо лікування потребує і часу, і головне — фінансів, іноді не малих. І часто доводиться чути, як хворі кажуть, що віддали б усе, щоб бути здоровими.

У Біблії, в Євангелії від Марка, описаний цікавий випадок зцілення. Четверо друзів якогось розслабленого (паралізованого) чоловіка вирішили принести його до Ісуса, але не змогли пробратись крізь натовп людей. Щоб допомогти другу, вони вирішили йти до кінця, тому вилізли на дах, розібрали його і спустили свого хворого друга до ніг Ісуса.

Ісус, «віру їхню побачивши» виголошує: «Відпускаються, сину, гріхи тобі!» (Мр. 2:5). Але чи відбулося в той момент миттєве зцілення розслабленого? Ні, він залишився лежати на ношах. Мало того, деякі книжники спокусилися і почали думати, що Ісус багато на Себе бере, адже Він, на їхню думку, не Бог.

Написано, що Він знав думки книжників і задав питання, яке так і залишилося без відповіді: «Що легше: сказати розслабленому: «Гріхи відпускаються тобі» чи сказати: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи» (Мр. 2:9).

Ісус виголошує дилему: що важливіше в житті людини — оздоровлення тіла чи оздоровлення душі?

Не хвилюйтеся, дорогі читачі, якщо ви ще не знаєте закінчення цієї історії. Чудо зцілення все-таки відбулося — розслаблений взяв ложе своє і пішов додому. Ніби й все. Але чи вловили ви черговість, яку визначив Ісус: спочатку — зцілення душі, а вже потім — зцілення тіла. І це надзвичайно важливо!

Напрошується ще одне питання, яке я хочу задати вам: «Як Ісус, не поговоривши з хворим, не дізнавшись його намірів, прощає розслабленому гріхи?». Відповім на це питання питанням: «Чи принесли би друзі розслабленого до Ісуса, якби він цього сам не бажав?». Мабуть, ні,

адже переносити такого хворого на ношах — це означає завдавати додаткових незручностей, болів та страждань, і на це треба було йому погодитися.

Та це ще нічого — прийшли, а там не доступитися до Ісуса. «Через дах до Ісуса? Ні, це вже занадто! Хлопці, віднесіть мене додому, може, дістанемося до Ісуса іншим разом, тим більше, що я можу впастися з ложа».

Але ні, той хворий нічого подібного не сказав.

Читаємо далі: «Відпускаються, сину, гріхи тобі!». Написано, що дехто з книжників подумав, мовляв цими словами Ісус зневажає Бога. Лише «дехто з книжників».

Крім цього, розслаблений не говорив Ісусу щось на зрієць: «Та я стараюся виконувати десять заповідей, ходжу в храм, дотримуюсь встановлених обрядів». Ні, він мовчки погодився з тим, що йому потрібно прийти до Ісуса, хоч і з допомогою друзів, але прийти; і друге — потрібно позбутись накопиченого тягаря гріхів, іншими словами — покаятися.

Розслаблений, хоч і без слів, але зробив ці дві вкрай важливі речі. І отримав також дві дуже важливі речі — прощення гріхів і здоров'я. Ісус бачив серце цього розслабленого і знав його наміри. Слава Богу за це!

В одній проповіді я чув історію про сестру Феню, через яку Господь зціляв багатьох і багатьох людей від різних хвороб. Приходили до неї люди з тяжкими недугами, а йшли зціленими. Однак деякі хворі казали: «Ми хочемо зцілення, а ваша віра нам не підходить, бо ми навчені так і так...». Сестра Феня говорила таким: «Якщо вам не підходить віддати своє серце Ісусу, то нічого з того не буде, йдіть

додому». Вона закликала хворих спершу прийти до Ісуса Христа зі щирим покаянням, а потім вже подбати про зцілення.

Більшість хворих людей витрачають гроші на ліки та лікарів, а до Христа не спішать, не хочуть, як той розслаблений, віддати Йому своє серце. Я не проти лікарів чи проти ліків — медицину ніхто не відміняв і не відміняє, і Господь може зцілити людину миттєво, а може і за допомогою ліків — це вже Він вирішує.

Бог є любов, Він оздоровлює деколи ще до того, як людина прийшла до Його ніг в щирій молитві покаяння. Господь любить людину і хоче, щоб вона була здорова. Але що вибирає людина — просто здоров'я чи спасіння і здоров'я?

Багато людей в цьому світі, маючи здоров'я, нещасливі, бо живуть без Бога. І навпаки, буває, тяжко хворі люди щасливі, бо прийшли до Ісуса. А скільки випадків, коли люди приходили до Господа зі щирим покаянням, і Він, як із цим розслабленим, прощає їм гріхи і зціляв. До таких людей належу і я, дописувач цієї статті.

Дорогі друзі, шановні читачі, чи отримали ви зцілення своєї душі? Чи ви, як той розслаблений, скуті тягарями гріхів, які не дають вам жити?

Гріх для нашої душі — як та скалка під шкірою. Можна не звертати на неї уваги, нічого не робити, але до певного часу. Вона буде наривати, наривати, аж поки не доведеться йти до хірурга.

Без Христа ви не зможете зцілити свою душу. Він — Лікар над лікарями. Впустіть цього Лікаря у своє серце, прийміть зцілення душі, а тоді, якщо є потреба, Він зцілить і ваше тіло.

Борис ВИШИНСЬКИЙ.

Якщо Бог рахується з нами...

Як правило, у своїх рішеннях та діях люди враховують побажання та інтереси тих, від кого вони залежні, хто так чи інакше впливає на них, їх достаток, добробут, можливості самореалізації тощо, адже їм це вигідно і потрібно. У таких випадках не завжди інша сторона відповідає взаємністю, бо вона ні до чого не зобов'язана, вирішує все на власний розсуд. Тому той, хто відчуває себе самодостатнім, звичайно вважає на думку людей, які для нього авторитетні.

Бог абсолютно суверенний. Пророк Ісаї писав: «Хто Господнього духа збагнув, і де та людина, що ради своєї подавала Йому? З ким радився Він, і той напоумив Його, та навчав путі права, і пізнання навчив був Його, і Його напоумив дороги розумної?» (Іс. 40:13-14).

Апостол Павло із захопленням повторює цю істину, доповнюючи її: «О глибини багатства, і премудрості, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його! Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або хто давнійш Йому дав, і йому буде віддано?». Бо все з Нього, через Нього і для Нього!» (Рим. 11:33-36).

Господь абсолютно самодостатній, але в Нього завжди є ті, кого Він по-особливому цінує, до кого

дослухається, кого поважає та з увагою ставиться. Тобто ті, з ким Він рахується.

Таким людям Бог відкриває Свої наміри, ділиться з ними бажаннями Свого серця, Він зважає на їхні потреби та прохання.

Скажімо, про це красномовно говорить такий історичний факт. Свій намір знищити міста Содом і Гоморру Бог відкрив тому, хто для Нього був справжнім другом: «А Господь сказав: «Чи Я від Авраама втаю, що Я маю зробити? Бо ж Авраам справді стане народом великим та дужим, і в ньому поблагословляться всі народи землі! Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої, щоб чинити справедливість та право, а то для того, щоб Господь здійснив на Авраамові, що сказав був про нього» (Бут. 18:17-19).

Бог звертається із риторичним запитанням: «Чи Я від Авраама втаю?». Чи взагалі можливе таке? Зрозуміло, що ні. Бо Авраам — друг. У чому запитанні — щирість, відвертість, чесність та безпосередність щодо того, кого Господь поважає.

Чому для Бога було важливим розповіді Авраамові про те, що мало статися? Знаючи про можливе розчарування Авраама такими Його діями, Господь розкриває причину Своїх намірів і безвихідь становища жителів цих міст. Бог не просто повідомив Авраамові Своє рішення припинити розпусту людей шляхом знищення Содому і Гоморри, а дав йому змогу емоційно зреагувати на ці рішення, вступити в розмову.

Авраам не погоджується із Богом, сперечається, доводить Його неправоту, намагаючись Його зупинити як

той, хто нібито знає Його краще, аніж Він Сам Себе. Чи Бог розгнівався на це? Зовсім ні, Йому подобаються така відвертість і прямота. Він навіть готовий був піти на поступки, якби Авраам переконав Його у своїй правоті, тобто довів, що в цій місцевості досить праведних людей, заради яких Бог повинен стримати Свій гнів. У ході розмови з Богом Авраам заспокоївся та погодився з тим, що таке рішення Бога було небезпідставним.

Так поводитися Бог дає змогу лише тим людям, з якими Він рахується по-особливому, які максимально щирі, відверті з Ним, вірні та люблячі.

Іншим біблійним персонажем, з яким Бог не меншою мірою рахувався, був Йов. Читаючи однойменну книгу Біблії, розумієш, що це не просто історія життя людини, а драма. До кісток пронизують окремі випадки, з якими довелося зустрітись цьому чоловікові.

Йову Бог був знайомий особисто. Він завжди на Нього покладався, своїх синів і дочок доручав Йому, приносячи за них жертви. Він повністю довірявся Господеві, Який із задоволенням міг сказати про нього: «Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться й від злого втікає» (Йов. 1:8).

Коли сатана став заперечувати здатність людей бути праведними без користі для себе, а з однієї лише любові до Бога, то Йов виступив живим доказом протилежного. Розуміючи вірність Йова, Бог допустив випробування у його житті. І Йов підтвердив, що благочестя — то не зиск, а що, як сказав згодом також і Павло, «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1Тим. 6:6).

Йов повівся, як колись Авраам. Коли почав втрачати майно, сім'ю, здоров'я, то ніяк не міг зрозуміти причин та суті того, що відбувалося. «Яке місце Бога та як Він поводить-ся при цьому всьому?», — задавався він запитанням в найважчі моменти страждань та випробувань. Йов кидає виклик Богові, зове Його на суд, в його словах — нотки розчарування та розпачу, в очах — втрата довіри, він сумнівається в другові, який може залишити та покинути в біді. Йов бється як риба об лід, бачачи, що щось тут не так.

Друзі ж Йова відстоюють перед ним праведність Бога, вказують на його можливу гріховність, неточності, провини, напоумляють.

«І сталося по тому, як Господь промовив ці слова до Йова, сказав Господь теманянину Еліфазові: «Запалився Мій гнів на тебе та на двох твоїх приятелів, бо ви не говорили слушного про Мене, як раб мій Йов. А тепер візьміть собі сім бичків та сім баранів, і йдіть до Мого раба Йова, і принесете цілопалення за себе, а Мій раб Йов помолиться за вас, бо тільки з ним Я буду рахуватися, щоб не вчинити вам злої речі, — бо ви не говорили слушного про Мене, як раб Мій Йов». І пішли теманянин Еліфаз, і шух'янин Біллад, та нааматянин Цофар, і зробили, як говорив їм Господь. І споглянувши Господь на Йова. І Господь повернув Йова до першого стану, коли він помолиться за своїх приятелів. І помножив Господь усе, що мав Йов, удвоє» (Йова 42:7-10).

Можливо, й дивними на перший погляд виглядають слова Бога про те, що тільки з Йовом Він буде рахуватися, бо лише він говорив про Нього слушно. Проте той, хто зрозумів ціну

дружби, хто по-справжньому Бога любив, вірив та довіряв Йому, знає, в чому слушність слів про Бога, сказаних цим вірним чоловіком.

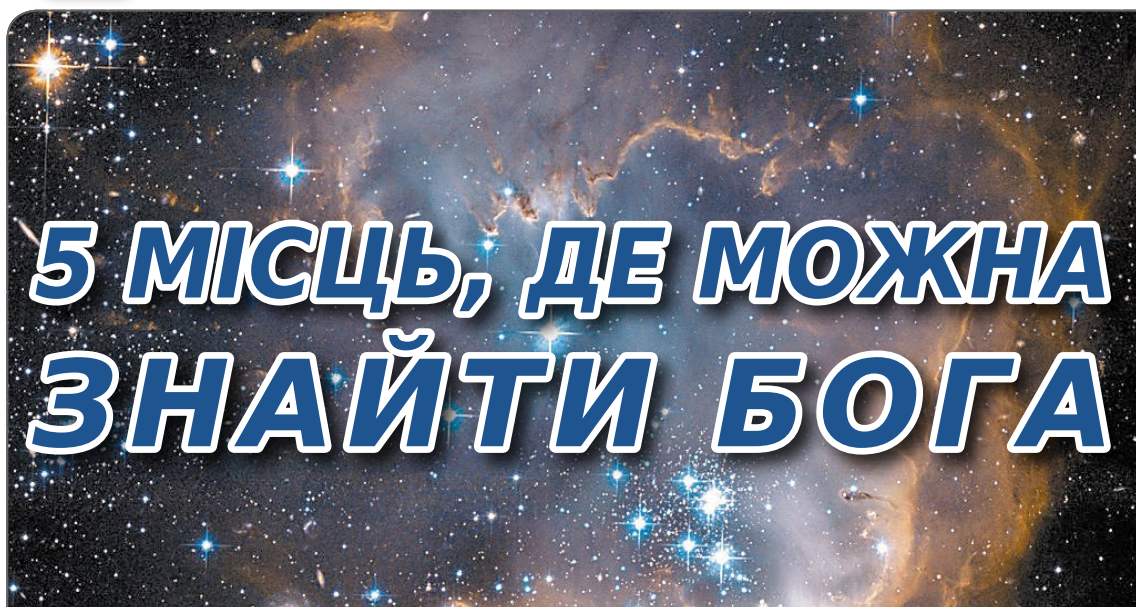
Йов любив Бога без вигоди, він готовий був віддати все заради Нього, у нього було правильне розуміння дружньої вірності, а тому Він сміливо та відверто виступив проти пасивності Бога в час неймовірних труднощів та випробувань.

Хвиля за хвилею накопчувалося безліч «чому?». Чому Бог залишив, зрадив, забув, все відібрав... Він не знав, що саме відбувається в духовному світі. Не знав, що його вірність у випробуваннях має вище поклонання, особливу мету — вона повинна була стати доказом існування безкорисливої любові до Бога. Йов не знав, а тому протестував проти, як він розумів, несправедливості та нечесності щодо нього з боку Самого Бога, він розмовляв із Ним як той, хто сприймав Його серцем і душею. Водночас його друзі були далекими від таких стосунків із Богом, вони оцінювали ситуацію як теоретики, які постійно дистанціюються від Нього і дивуються з тих, хто, як Яків, вступає з Ним у прямиий діалог і в боротьбу в хорошому розумінні цього слова, тобто не проти Нього, а за те, що пов'язує з Ним.

Коли Бог повернув і примножив Йову втрачене, очевидно, що Йов погодився з тим, що Бог знає, що і чому допускає, переслідуючи вищі цілі та інтереси, аніж ми можемо осягнути та зрозуміти їх.

Господь рахується з тими, хто знає, цінує та поважає Його, хто Йому довіряє та активно бореться за дружбу із Ним, а тому й слушно говорить про Нього.

Ігор КРОЩУК.



5 МІСЦЬ, ДЕ МОЖНА ЗНАЙТИ БОГА

Багато хто думає, що єдине місце, де можна знайти Бога, — це храм. Ми часто потрапляємо в цю хитру пастку. Але якщо ми не намагаємося шукати Бога в усьому і скрізь, то можемо упустити великі можливості для допомоги, порятунку, оздоровлення та духовного зростання.

Ось п'ять місць, де нас також очікує Господь.

На роботі

Стосунки з колегами по роботі; результати, яких ви досягли; якість вашої праці і старанність, з якою ви її виконуєте, — усе це може бути основою для святості. Крім того, гроші, які ви заробляєте, щоб утримувати свою сім'ю, і повага, якою ви користуєтеся, можуть або служити Царству Небесному, або бути перешкодою для нього. Щодня на роботі ми отримуємо можливості, щоб дізнатися

більше про себе і завдяки своїм талантам принести користь людям і навколишньому світові.

У складних взаєминах

Дуже легко любити інших людей, коли все йде добре. Але якщо є кривди, недовіра або суперечливі прагнення, то здається, що ці відносини не від Бога. Однак через їх призму ми можемо спостерігати дію Бога в нашому житті, яка веде нас до виправлення, взаємодовіри і плідної співпраці з іншими. Такі ситуації допомагають перемогти недоліки свого характеру і практикувати чесноти.

У наших слабкостях

Усі ми любимо бути героями, але кожен може зазнати невдачі. Однак коли ми переживаємо відчай, опиняємося у скрутному становищі чи навіть грішимо, ми можемо звернутися до Бога із проханням прийняти нас, бути до нас милосердним і дати нам сили, щоб ми могли стати кращими і більше не грішили. Коли ми відкриваємося для Божої благодаті і прощення, ми переминюємося.

На самоті

Наші серця неспокійні, поки не заспокояться в Тобі, о Боже. Замість того, щоб заповнювати порожнечу безглуздими розвагами або потураючи різним бажанням, сядьте спокійно і пошукajte Бога в цій пустелі. Для цього необхідні терпеливість, мужність і смирення; ви почуєте «тихий голос» Бога навіть в глибині вашої порожнечі — голос любові, що відповість на вашу самотність і занепокоєння; голос любові, яка повністю задовольняє.

У задоволеннях

Багато людей вважають, що все веселе (принаймні частково) — це щось неправильне. Але Бог подавав нам цей світ, щоб ми жили в ньому і отримували задоволення. За словами Іриней, «хвалою Бога є людина, що живе в повноті». Таким чином, задоволення — це час зустрічі із Богом: чи то задоволення від споглядання природи, чи від гри; чи то радість від любові, від краси або від випадкового непереборного переконання, що Бог нас любить.

CREDO.

Дорогі друзі!

Передплата-2017 розпочалася. На жаль, у зв'язку зі стрімким подорожчанням поштових і друкарських послуг ми змушені дещо змінити вартість передплати.

Умови передплати:

**один примірник — 120 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) — 850 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) — 1000 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) — 1200 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

**26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович,
місія милосердя «Добрий самарянин»,
вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ — 10 год., ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
БУРШТИН, вул. Мікевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богана, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, ПЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

Волинська область:

ЛЮБОМІЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ — 11 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20; НЕДІЛЯ — 13.30 год., СЕРЕДА — 19 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».



Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.



Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.



ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.



Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Промінь» —
передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Боже»



Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com



Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»



Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 12 (215)
грудень 2016 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.